

КРУПЕЦЬКА СІЛЬСЬКА РАДА

ТЕСЛУГІВСЬКИЙ ЛІЦЕЙ КРУПЕЦЬКОЇ СІЛЬСЬКОЇ РАДИ ДУБЕНСЬКОГО
РАЙОНУ РІВНЕНСЬКОЇ ОБЛАСТІ

вул. Шевченка, 60, с. Теслугів, Дубенський р-н., Рівненська обл., 35512

тел. +380 964888485, e-mail: teslugiv_shk@ukr.net

Код ЄДРПОУ 25319725

*Збірка авторських казок, оповідань, фанфіків
здобувачів освіти
Теслугівського ліцею
«Від краси слова-до краси душі» з
матеріалами літературної спадщини
В.О.Сухомлинського*

Зміст

1. Щасливі діти.....	3-5
2. Я хочу сказати своє слово!.....	6-7
3. Оце задача!.....	8
4. Перемога добра.....	9
5. Фанфік «Моя мама - найкраща».....	10
6. Казка «Весняна пригода».....	11
7. Оберіг від ластівки.....	12-13

Щасливі діти

Леся сьогодні була перший день у новій школі. Класний керівник привела її у клас і представила дітям:

- 2-Б знайомтеся, це нова учениця Леся, вона буде навчатися разом з вами.

- Привіт! – лунало з різних кінців класу до нової учениці.

- Привіт! – зовсім тихо відповідала Леся і опустивши перелякані очі пройшла до своєї нової парти.

Леся була мовчазною, мало що про себе розказувала, мало з ким спілкувалася. Діти поза очі почали насміхатися з новенької і називати її «Лунтик».

- Ніби з Місяця упала, - сміялись однокласники, коли дівчинки не було поруч. – Вчора на коридорі Петрик ввімкнув музон, а вона так шарахнулася в сторону, що аж коліно собі розбила.

- А кілька днів назад в їдальні, хтось впустив тарілку і та розбилася, то ця причмелена присіла на підлозі і накрила голову руками.

Поступово діти звикли до новенької і уже майже не звертали уваги на «Лунтика». Аж до уроку літератури. Молода учителька після вивчення теми запропонувала дітям підготувати казку на тему: «Щасливі діти».

- Пофантазуйте, проявіть свою творчість, - коментувала домашнє завдання учителька. – Не обов'язково писати багато, але нехай це буде від душі.

На наступному уроці літератури частина дітей забули виконати завдання, інші скористалися готовими казками з мережі Інтернет. Звичайно були у класі і творчі діти, які створили комікси, буклет казок і навіть казку у малюнках. Кожен виступав зі своєю казкою і розповідав як діти отримували багато подарунків, мобільні телефони, супергеройські костюми та навіть шоколадну фабрику у подарунок і від цього герої казки ставали щасливими.

Урок був майже завершений, але учителька помітила на четвертій парті підняту угору руку.

- Можна ... я також зачитаю свою казку, - як завжди тихо запитала Леся.

- Так, звичайно, - усміхнулася учителька і жестом запросила дівчинку на середину класу.

Учні з цікавістю дивилися на Лесю і чекали її казки. Леся оглянула клас і опустивши очі на текст казки тихо почала читати:

- Існувала прекрасна країна жовтих динь і полосатих кавунів. У цій країні жили звичайні люди, які тяжко працювали, але уміли весело відпочивати. Звичайні люди мали свої домівки та родини, вони раділи сонечку та дощику, чекали зустрічі з рідними і хвилювалися, коли хтось довго не відповідав на листи.

У цій країні жила маленька фея, яка літала між квітів та кавунів, смакувала нектаром і купалася в сонячному світлі.

Одного зимового дня до цієї країни увірвалися злі нелюди. Вони грабували жителів країни, спалювали їх домівки, викрадали людей. Нелюди не любили працювати, не мали гарного житла, їхні родини були нещасні і постійно сварилися, тому нелюди від заздрощів вирішили зробити нещасливими всіх навколо.

Нелюди могли відібрати усе, але не щастя та надію. Маленька фея продовжувала радіти сонечку та квітам, грітися в обіймах рідних людей, аж поки не настав чорний день.

У класі стояла повна тиша. Діти уважно слухали Лесю, а молода учителька відвела погляд до вікна і витирала вологі очі.

- Того чорного дня у дім до маленької феї ввірвалися нелюди, - продовжила читати свою казку дівчинка. – Нелюди викрали тата та побили старенького дідуса. Маленька фея з мамою ховалися у старій вугільній ямі. Коли нелюди покинули будинок, маленька фея та її мама вибралися з вугільної ями. Вони побігли до дідуса, але він уже був в іншому світі. Як сказала мама: «На небесних хмаринках».

Тата шукали довго, але ніхто про нього нічого не чув, або боявся розповісти. А потім мама збрала речі і сказала, що потрібно поїхати жити до іншої країни, де немає нелюдів.

Інша країна була світлою, яскравою, всі навколо сміялись та вільно ходили по вулицях. А найбільше здивувало маленьку фею те, що діти безтурботно гралися, сиділи на гойдалках, мріяли про телефони і модний одяг ... ці діти навіть не знали, що вони найщасливіші у всьому світі.

Останні кілька рядків були дописані поспіхом.

Леся поспішила сісти на своє місце. В класі ще кілька хвилин стояла тиша.

- То ти бачила війну? – повернувшись до однокласниці запитав Юрко.
- А твій тато знайшовся? – стурбовано спитала Катруся.
- Це просто казка, - відповіла Леся.

- Діти, попрошу тиші. Леся, дякую за чудову, повчальну казку, - вирішила втрутитись учителька.

Майже одразу із цими словами пролунав дзвоник і урок був завершений. Та в класі щось змінилося. Діти часто дивилися на Лесю і робили тихіше звук на своїх колонках, пригощали її домашніми смаколикami і запрошували погратися разом. Маленька фея часто плакала по ночах, їй снилися нелюди, але надія, підтримка оточуючих і вільне сонячне світло поступово лікували її душу.

Я хочу сказати своє слово!..

Фанфік за оповіданням В.О.Сухомлинського «**Я хочу сказати своє слово!..**»

Я з другокласниками запланувала екскурсію до сільського сирзаводу в селі Теслугів.

Вирушили ми після четвертого уроку, тому що нам дозволили прийти на 12.00 годину. Ішли ми швидко, тому що час нас підганяв.

Нас зустрів директор і почав розповідати про сири, які в них виготовляють і сам процес виробництва.

Через деякий час, до нас підійшла завідувачка продукцією, яка в еко-сумці з вишиванкою, принесла нам гостинці: сирочки, йогурти, косички-сирки....

Діти вже не чули і не бачили нікого і нічого. Вони накинулись на їжу: почали бігати по території заводу, галасувати.

Раптом Міланка з здивованим, замріяним обличчям звернулася до мене:

- Зоє Михайлівно ! Ви бачили!..

Я спостерігала за дівчинкою, добре розуміючи, що так зацікавило її. Але хотіла, щоб всі діти теж це побачили.....

Міланка продовжувала:

- Дивіться, яка вона гарна ще й з вишивкою, а яка м'якенька, приємна на дотик.

Я згуртувала дітей, запропонувала теж приєднатися до нашого обговорення. Не всі могли зрозуміти, що так зацікавило Мілану в цій сумці.

Я попросила цю пані, яка пригощала, дозволити нам помилуватися її сумкою, неймовірної краси.

- І що ж тут цікавого?- вигукували учні.

Міланка підняла руку, всі затихли.....

- Я хочу сказати своє слово.

- Я придумала до неї назву «Диво-квітка на полотні з вишиванкою».

- Це екологічно чиста сумка, в якій можна носити все.
- Учні затишли і слухали уважно Мілану, не зводячи очей з сумки. Почали по черзі висловлювати свої думки.

Я побачила в очах дітей здивування і запитала:

- А чим ще корисна така сумка?

Школярі висловлювали свої оригінальні думки:

- Еко-сумка - заміна поліетиленовим пакетам.
- Життя і захист навколишнього середовища від забруднень.
- Вона може бути вірним помічником для походів по магазинах, для пляжного відпочинку або покупок в супермаркеті, буде максимально універсальною для всіх потреб.
- Повсякденний образ і незамінна для активного шопінгу!
- Комфорт!

Оце задача!

Фанфік за оповіданням В.О.Сухомлинського «Оце задача!..»

Вирушили четвертокласники з учителькою в похід. Ішли вони лісом, милувалися природою, спостерігали за птахами. Раптом Оксанка вигукнула:

- Всі до мене! Тут таке!..

У кублі сиділо двоє зайченят.

- Дивіться, які вони милі.

Давайте візьмемо їх собі, - запропонувала Оксанка.

- Принесемо до школи. Годуватимемо їх, доглядати будемо.

- Ні, - сказав Геник.

- Не можна.

Малюки у неволі помруть. Та й мама-зайчиха їх шукатиме.

Сперечалися школярі, аж поки учителька до них не підійшла.

- Зайченятка - маленькі й беззахисні. Ми ж, люди, є істотами розумними.

Можемо подбати не лише про себе, а й про природу. Бо вміємо відчувати, бо можемо відрізнити добро від зла, – промовила вчителька.

- Погляньте на цих переляканих малюків. Хіба не жорстоко буде забрати їх з рідної домівки заради нашої втіхи? - Нумо, діти, розв'яжіть цю задачу!

Перемога добра

Жила у світі маленька дівчинка. Звали її Україна. Дівчинка була добра і милосердна. Вона мала дуже багато друзів. Одного разу на Україну почав поглядати злий вовк. Він дряпав гострими кігтями і навіть кусав бідну дівчинку. Маленька поскаржилася своїм друзям. Та вони не повірили їй, лише казали, що її рани незначні і швидко загояться, а вовк повернеться до себе додому. Та клятий вовчисько зрозумів, що дівчинка одна та беззахисна, і друзі не придуть на допомогу. І ось однієї темної ночі напав на Україну, яка мирно спала. Він кусав і дряпав її, кидав свої колючі голки, які одразу спалахували по всьому її тілу. У кривавих ранах та шалених опіках дівчинка знову побігла до друзів. Аж тепер вони зрозуміли який вовк злий, підступний та кровожерливий. А ще зрозуміли, що у нього немає ні жалю, ні співчуття до тендітної дівчинки, що вовк не відстане. Друзі надали Україні свою допомогу: хтось дав медикаменти для лікування її ран, хтось їжу та воду. Сусіди прихистили Україну. Та Україна плакала і благала, щоб друзі дали їй золотий щит від голок вовчиська, але вони теж дуже боялись вовка. Друзі не усвідомлювали, що якщо він з'їсть маленьку дівчинку, то його вже ніщо і ніхто не зупинить лиха - Вовчисько нападе і на них. Україні стало ясно, що у цій біді їй допоможе лише Бог. Вона впала на коліна і почала щиро молитися. Бог почув її молитви і покарав злого вовчиська. Усі його голки полетіли у його ж тіло, а отруйна слина змушувала вовчиська гризти самого себе. Побоюючись Божого гніву, Вовк заховався у глибоку печеру, де залишився до кінця своїх днів. Україна одужала, розквітла. Слава про її красу, відвагу та силу, розлетілася по усьому світу. Усі зрозуміли, що біда та горе розділені між друзями, то лише частинка горя, а радість, яку святкуєш з близькими та рідними – подвоюється у рази. З того часу світ не знав жорстокості, усі стали жити у мирі і злагоді.

Фанфік «Моя мама - найкраща»

(створений за казкою В.Сухомлинського «Найгарніша мама»)

Привіт, Совеня! Як у тебе справи? Ти дуже любиш свою маму, я – теж. Але вона у мене не тільки найгарніша, а ще й найдобріша, наймудріша, найталановитіша, найзавзятіша. Вона гарно та ніжно співає, читає цікаві філософські книжки, навчає мене та моїх друзів, однолітків. Уміє толерантно виховувати нас, таких же неслухняних та непосидючих дітей, як і ти.

Твоя мама годує тебе смачними жучками, кониками, ящірками, мишками... А моя – готує мені неперевершені страви. Я люблю їсти, приготовлені нею, супчики, омлети, кекси, рулетики, печиво, тортики.

Твоя мама вміє літати, а моя – майстер на всі руки. Їй під силу будь-який ремонт. Прикрутити дверку від тумбочки – не проблема! Почистити забиті труби – 10 хвилин роботи. Вона подружка таким інструментам: викрутка та молоток, сокира та пилка... Вона вміє водити велосипед, мопед, машину, трактор, і, навіть, наша кобила Машка теж любить її керування: чи то запряжена у віз, чи в польових роботах.

Твоя мама має великі очі, у моєї вони - добрі, люблячі, дарма, що носить окуляри.

Совенятко, ти дуже любиш свою маму, я – теж. І стараюсь її ніколи не засмучувати: добре навчаюсь, допомагаю їй по господарству, обіймаю, коли вона сумна чи змучена.

Моя мама – найкраща. Вірю, що скоро настане мир і ми з нею будемо мріяти про наше майбутнє та майбутнє нашої країни.

Казка «Весняна пригода»

Яскраве весняне сонечко збудило голубоокого Проліска. Потягнувся він, позіхнув і почав гукати білочубого Підсніжника:

-Агов, товаришу, ти як? Як зиму провів? Відіспався?

На те квіточка Підсніжник відповіла:

-Та виспався, виспався! От тільки іноді тут Лисичка бігала та когось шукала, все винюхувала.

-Напевне Зайчика, - відповів Пролісок, - але той грав з нею гру «хованки» або «наздожени мене».

-Так, швидкий наш Зайчик-побігайчик.

Сонечко підіймалося все вище та вище і на галявину до квітів повільно підійшов сумний Їжачок, який теж тільки що прокинувся.

-Що з тобою, Їжаче? – запитав Пролісок.

- Та біда сталася, нірку мою тала водичка затопила, ледь устиг вибратися, - відповів.

-Не журися, - сказав Підсніжник. – Зараз покличемо Зайчика, Лисичку і зробимо тобі нове помешкання.

Звірята та квіти допомогли голкастому товаришу, він пообіцяв пригостити їх смачними яблуками, грибочками та ягідками влітку.

Так повелось, що інколи лісові жителі сваряться, наздоганяють одне одного, лякають, а коли станеться біда, то допомагають у скрутну годину.

Оберіг від ластівки

Під самим дахом розмістилось гніздо ластівок. Уже не одне покоління пташок вилетіло із цього гніздечка. У цьому році також молоді птахи полетіли, а старі ластівки все кружляють біля гнізда і щебечуть.

Люди, що мешкають у будинку, досить часто розуміють настрій птахів за їх співом. Іноді з-поміж їхнього щебету можна почути радість, іноді сум, тривогу.

Ось уже прийшла осінь, але птахи усе ніяк не поспішають залишити рідний дім і летіти у чужі краї.

- Мила пташечко, уже майже усі наші друзі відлетіли, нам час збиратися у дорогу. Я розумію, що тобі не хочеться залишати рідне гніздечко, але щоб вижити і повернутися, нам потрібно летіти,- звернувся до ластівки її любий птах.

- Я знаю, мій рідний, але цього разу, окрім тривоги за перліт і наше гніздо, я відчуваю сильне хвилювання за наших людей,- защебетала пташка. Цього року страшна біда прийшла на нашу рідну землю. Постійно лунають повітряні тривоги, у небі літають ракети, які приносять дуже багато лиха і забирають найкращі життя. Та окрім цього, невже ти не бачиш, що наш хлопчик, який нещодавно був ще зовсім маленьким, уже збирається до війська? Як можна залишити любих людей у такий нелегкий час?- майже заплакала ластівка.

- Люба моя, я також їх дуже люблю, але коли залишимося, ми можемо загинути від холоду і голоду, та і як ми зможемо допомогти нашим людям?- схилив й собі голову маленький птах.

- Знаю, рідний, ми полетимо, але допоможемо нашому хлопчику. Подаруємо йому цей чарівний вишневий камінчик, що у нашому гніздечку. Нехай він його оберігає, а з гніздечком якщо щось станеться, то ми інше збудуємо,- з тривогою защебетала ластівка.

Добре порадившись, птахи вирішили віддати оберіг свого гнізда молодому хлопцю, але дуже хвилювалися, як пояснити людині, що це не простий камінчик, а оберіг, який потрібно носити із собою.

Зранку, коли мама проводжала юнака, ластівка і собі підлетіла, та стала щебетати безперестанку. Хлопець відчув тривогу у щебетанні і глянув на пташку. Ластівка кинула йому камінчик.

- Ой, ти також за мене хвилюєшся, ластівочко? Що це ти мені даєш? Це камінчик? Я візьму його із собою, нехай нагадує мені про рідний дів і ваш щебет,- сказав хлопчина й поклав пташиний оберіг собі до кишені.

З тривогою і сумом ластівки полетіли у теплі краї, а хлопець поїхав захищати рідну землю.

Важкою була дорога птахів в теплі краї, але весною вони повернулися до свого гнізда, на рідну Батьківщину, де їх вже з нетерпінням чекав молодий солдат з перемогою. Почувши спів ластівок, хлопець вибіг на подвір'я зустрічати птахів, які були поруч з ним в серці, і давали силу.

Поруч з гніздечком ластівок з'явилось ще два гніздечка. А у будиночку залунав дитячий сміх.

Про що ж тепер щебечуть ластівки? Мабуть, про все те саме, що й ми. Птахи також хочуть миру, хочуть спокійно висиджувати пташенят і, мабуть, мріють ніколи не залишати гніздечко, а зимувати на рідній Батьківщині.